

De Woestijnduik Van Alexander Decommere - Marc BUSSENS

In de roedel beloftevolle jonge filmwolven merk je af en toe wel een potentiële akela die zich dankzij haar of zijn opvallend talent ongetwijfeld later zal profileren tot een klinkende naam. De 33-jarige in Roeselare geboren Alexandere Decommere is er beslist zo een. Met zijn laatste visueel wervelende kortfilm *This No Land* (absoluut één van de hoogtepunten van Internationaal Kortfilmfestival Leuven 2018) bewijst hij dat hij thuishoort in het selecte kransje van de grote Vlaamse filmklasbakken.

Alexander behaalde in 2007 een master in de Audiovisuele Kunsten- Film aan de Erasmushogeschool RITCS te Brussel. In zijn eindwerk, de kortfilm *Quietus*, krijg je een donker verhaal dat zich afspeelt aan de vooravond van de Apokalyps. Een jonge gelovige vrouw worstelt met haar ontluikende seksualiteit terwijl op hetzelfde moment een man het moeilijk heeft om zijn zelfmoordgedachten onder controle te krijgen. Alexander ontpopte zich na zijn studies als een succesvol commercieel videofantast (onder meer voor Payoke, Stumaco, Certis, Kunstberg, PGS), een geëngageerd documentairemaker (*Alaturka* voor Canvas, *End Credits* over euthanasie, *De Foyer*), een vlotte promo-teaser-krak (*Deathtime Stories*), een vindingrijke video-clipper (voor o.a. de Belgische alternatieve-rock- en indie-bands Transcoder, Panteist en Onset), een veelgevraagd en bekroond toneelregisseur (*Festen*, *Broere*, *La Casa De Bernarda Alba*), making offs zoals van Nic Balthazars *Tot Altijd* voor Eyeworks) en een begenadigd regisseur van energieke kortfilms (*Waar De Pelikaan Landt*).

This No Land is een opmerkelijke, originele en vinnig gemonteerde prent met een cast om u tegen te zeggen (Peter Van den Eede, Titus De Voogdt, Robrecht Vanden Thoren) en vertelt stijlvol het wat geheimzinnig verhaal van een oudere rouwende cowboy die met een zesjarig schattig meisje onderweg is naar Disneyland. Tijdens hun delfische trip door een desolaat, stofferig en dor landschap kruisen ze een aantal bizarre figuren die blijkbaar allemaal onderweg zijn naar hun ‘gedroomde’ lotsbestemming. Het toeval wil dat deze bende vreemde figuren onverwacht samenkomt in een tankstation. Op deze plek nemen de gebeurtenissen plotsklaps een onverwachte wending die determinerend wordt voor elke betrokkene.

This No Land kreeg lovende recensies, de reacties van het publiek waren enthousiast. Terecht want het is een puik gefotografeerde, strak gemonteerde en vooral sterk geacteerde kortfilm, gekruid met warmhartige humor en een dikke vleug surrealisme. Ofschoon het script her en der rammelt en de personages wat diepgang missen, toont Alexander Decommere met zijn stimulerende, bevlogen mise-en-scène zijn ontegensprekelijk talent. Hij

bewijst alles in huis te hebben om binnenkort zowel nationaal als internationaal door te breken. Met *This No Land* prikt Alexander zichzelf nu alvast op de Vlaamse regiekaart. Een zanderig interview.

Titus, Alexander, Peter

Hoe lang heb je aan dit project gewerkt ?

Alexander Decommere: “Veel te lang (*monkellachje*). Het scenario lag al een tijdje bij Jean Ryckebosch, nog voor ik hem kende. Hij heeft het geschreven tijdens een cursus bij Jeannice Adriaansens, de artistieke leider van Deining Films, een stichting die onder meer aanmoedigend en verbindend werkt naar jong film- en videotalent. Zij is ondertussen een gemeenschappelijke kennis die ons toentertijd aan elkaar voorstelde omdat ze vond dat zijn scenario bij mij paste. We hebben toen een tijdje samen aan zijn scenario gesleuteld tot we het sterk genoeg vonden om het bij een productiehuis aan te bieden. Omdat ik een goede band heb met producer Viviane Vanfleteren, de stichtster van Vivi Film, zijn we daar begin 2016 in Brussel het scenario gaan pitchen. De verantwoordelijken van Vivi Films kwamen meteen aan boord. Datzelfde jaar kreeg ons project ook financiële steun van het VAF”.

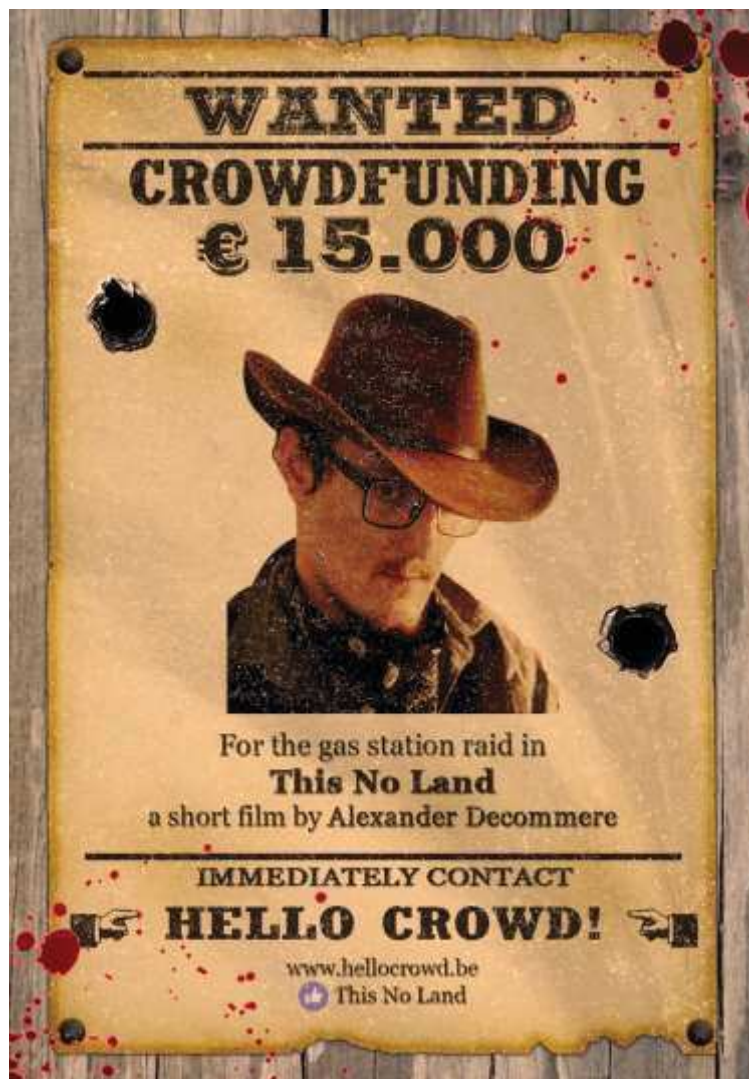
Hoe is de film tot stand gekomen ? Was het een moeilijke bevalling ?

De VAF-steun bleek niet voldoende om het nogal ambitieuze scenario te financieren. Een Vlaamse spaghettiwestern, met zeven sprekende personages, dialogen in rijdende auto's, drie verhaallijnen die samenkomen in een climax, waarna een draai volgt die de hele film in een nieuw daglicht brengt, het is niet min. Bovendien hadden we besloten om een deel van de film in Spanje te draaien omdat Sergio Leone in de jaren zestig daar zijn beroemde *Dollar*-trilogie heeft opgenomen. Veerle Appelmans, producer bij Vivi Films

en medestichtster van Studio Souza, stelde voor om nog een extra geldbedrag te proberen ophalen met *crowdfunding*. We hebben ons project dan eind 2016 ingediend voor deelname aan *Hello Crowd !*, een *crowdfunding*-wedstrijd in samenwerking met Leuven Kort. We haalden daar de tweede plaats. Dat gaf onze gedlophaling een flinke boost. Een maand later was ons budget rond dankzij de steun van 167 enthousiaste *crowdfunders*. Pre-productie en draaien was *the easy part* in vergelijking met de nogal moeilijke postproductieperiode. Iedereen was wild over het scenario, maar in de montage bleek dat ons scenario totaal niet werkte zoals het gedraaid en voorgesmonteerd was. Blijkbaar gebeurt dat wel vaker in de wereld van de cinema, ook bij de zogeheten grote namen. Maar als je dat voor het eerst meemaakt met een nogal dure kortfilm, is het wel even slikken. We moesten op zoek naar drastische en ingrijpende oplossingen door hermontage om de film terug uit te vinden die effectief zou aanslaan. Gelukkig was er grote eensgezindheid om de best mogelijke film af te leveren in de lijn van mijn persoonlijke visie. Ik ben uiteindelijk heel trots op het resultaat. Maar het was een moeilijke bevalling (*zucht opgelucht*).

Je hebt een subsidie van het VAF kunnen binnenrijven, dat is op zich toch al een heuglijke verdienste, niet ?

Zeker en dan nog van bij de eerste ronde. Dat was een grote verrassing.

Blijkbaar volstond die steun niet. Waarom niet eigenlijk ?

Een aantal sekvensen in het scenario spelen zich af in een woest westernlandschap. We hebben lang gezocht naar barre, zanderige landschappen in België en Nederland die misschien konden doorgaan voor de gekozen *western-look*, maar dat werd een tegenvaller. De climax van de film speelt zich af in een tankstation, maar geen enkel pompstation, in gebruik of verlaten, lag op een goede plek om eromheen een western-setting te kunnen bouwen of nabootsen. Toen voegde cinematograaf Jorge Piquer Rodríguez zich bij ons, een Spanjaard die in Brussel woont en op zoek was naar een film om zich in uit te leven. Hij was meteen ons ticket naar een aantal adembenemende locaties in de Spaanse woestijn van Tabernas in Almería, op amper een uurtje rijden van zijn ouderlijk huis. We vonden er de begeerde barre woestijn, het stoffige tankstation en alle verlaten wegen die we voor de opnames nodig hadden. Op basis van onze *research* en *location-scouting*, is door Vivi Film beslist om alle buitenopnamen in Spanje te draaien en alle binnenbeelden in Vlaanderen. Een dappere beslissing van Vivi Film die ik enorm waardeer en waarvoor ik nog altijd heel dankbaar ben. Maar hieraan hing natuurlijk een prijskaartje en de financiële injectie van het VAF dekte die kosten niet volledig. Vandaar de nood aan extra budget die we gelukkig konden ophalen (*lacht*).

Ben je persoonlijk tevreden over de werking van het VAF ?

Geen klachten (*lacht*). Het is natuurlijk wel zo dat *This No Land* niet de eerste kortfilm is die ik heb ingediend bij het VAF. Ik weet het niet precies meer, maar ik denk dat het mijn derde filmproject op rij was. Vóór *This No Land* werden al mijn ingediende projecten afgewezen. *This No Land* is dus de eerste kortfilm die ik heb gedraaid met geldelijke steun van het VAF en daar ben ik blij om. Het was de best mogelijke film om alle *do's* en *don'ts* van het filmmaken aan de lijve te ondervinden. Daar ben ik het VAF, de eerdere negatieve beslissingen inbegrepen, heel dankbaar voor.

Klopt het dat je zo'n 15 000 euro tekort kwam voor de opname van de finale in het tankstation ?

Dat klopt. Niet enkel omdat het 'tankstation exterieur' zich in Spanje bevond, maar ook omdat het 'tankstation interieur' in Eeklo lag en volledig moest worden omgebouwd om overeen te stemmen met de Spaanse western-setting. De *crowdfunding* leverde 20.000 euro op, meer dan we beoogden (*glimlacht*).

Hoeveel bedroeg het totale budget ?

Het exacte bedrag weet ik niet meer precies, maar met de VAF-steun, de *tax shelter* en de *crowdfunding* samen moet het ongeveer zo'n 100.000 euro geweest zijn, althans dat denk ik toch.

Je bent scheep gegaan, zei je, met Veerle Appelmans en Perry de Loor van Vivi Film. Dat indie-productiehuis is al 25 jaar actief en heeft met Les Triplettes De Belleville en The Secret Of Kells drie Oscarnominaties op zijn naam. Niet niks natuurlijk, maar hoe is je dat gelukt ?

Viviane Vanfleteren is in Kortrijk geboren. Ze is het boegbeeld van Vivi Film. Toen ik in 2007 afstudeerde aan het RITCS contacteerde ze me met de vraag of ik 'making-off'-beelden kon draaien tijdens de Vlaamse

voice-dubbing van de Ierse animatiefilm *The Secret Of Kells*. Michaël Pas stond in voor deze regie. Ik had het genoeg om Jan Declair van heel dichtbij aan het werk te zien. Een indrukwekkende ervaring. Een jaar later was ik regieassistent bij een kortfilm die Viviane produceert en daarna van de langspeelfilm *Quichotes Eiland*, de eerste fictie-langspeler voor Vivi Film met de grote Nederlandse acteur Jeroen Willems die onder meer al gewerkt had met Steven Soderbergh in *Ocean's Twelve*. Willems had de rol van Quichote. Sans vader en DOP Danny Elsen stonden achter de camera. Opnieuw een fantastische ervaring. Met Viviane klikte het meteen en nog steeds trouwens. West-Vlamingen onder elkaar zeker (*lacht*).

Daar komt bij dat ik van kindsbeen af een enorme fan ben van animatiefilm. Ik heb dan ook grote bewondering voor Viviane en haar indrukwekkende internationale palmares op dat terrein. Toen Jean Ryckebosch en ik met *This No Land* bij haar aanklopten, liet ze zich bijstaan door producer Veerle Appelmans en productie leider Perry de Loor, die samen heel gemotiveerd hun schouders onder onze film hebben gezet. Het bleek een zeer fijne samenwerking waarin vooral ik als regisseur héél veel heb geleerd. Een beetje een 'crash course in professional filmmaking' (*lacht*).

Hoe moet ik de titel *This No Land* begrijpen ?

De film heette oorspronkelijk *Disneyland*, maar om nogal voor de hand liggende juridische redenen konden we die titel niet gebruiken. Na wat brainstorming is een variant bedacht met een *western-touch*. Ik denk dat we daarin zijn geslaagd. Wat mij persoonlijk het meeste aansprak aan Jean zijn scenario was het personage van Opa Sudoku en zijn onvermogen om met het verlies van zijn kleindochter om te gaan en daar nogal onethische gevolgen aan te geven: hij kidnapte een meisje en neemt haar mee naar Disneyland, een belofte die hij met zijn kleindochter nooit heeft kunnen waarmaken. Voor mij gaat de film over verlies en hoe moeilijk een mens van vlees en bloed daarmee omgaat.

Waarom heb je het scenario niet zelf geschreven ?

Ik zie mezelf als regisseur, niet als scenarist. De kortfilms die ik eerder bij het VAF heb ingediend, heb ik allemaal zelf geschreven. Vermoedelijk daarom kreeg ik telkens een negatief antwoord van de beoordelingscommissie (*grijnslachje*). Begrijp me niet verkeerd, ik schrijf dolgraag en ik ben vandaag een veel betere scenarist dan pakweg drie jaar geleden. Liefst van al zou ik een *Win for Life* scoren want dan zou ik in de mogelijkheid zijn volle dagen aan eigen scenario's te sleutelen om die dan daarna te regisseren. Maar ik ben zelfstandig en ik moet mijn eigen projecten 'verdienen'. Dat is niet altijd gemakkelijk.

Schrijven kost mij enorm veel moeite, discipline en tijd. Ik vind het zeker de moeite en die discipline heb ik, maar als ik ook de tijd moet inleveren die ik normaal gezien maandelijks besteed om commerciële opdrachten te realiseren, dan verhonger ik binnen de maand. Dankzij *This No Land* heb ik ontdekt welke positie ik het liefste inneem: meeschrijvende regisseur, waarbij een ervaren en getalenteerde scenarist het grote schrijfwerk op zich neemt terwijl ikzelf als stuwend klankbord fungeer. Zo hebben Jean en ik het scenario van *This No Land* afgewerkt en zo werk ik momenteel aan het scenario van een langspeelfilm samen met een getalenteerde co-scenariste. Het jeukt toch altijd om zelf te schrijven en dan offer ik de tijd die ik niet heb tóch op om mijn volgende kortfilm op papier te zetten. Ook wat nooit wordt verfilmd trouwens, want dat beschouw ik dan als een goede en vooral nuttige schrijfoefening. “Great writers just write badly more often”, las ik ooit. Ik geloof in dat adagium.

Ik laat me daarenboven ook steeds bijstaan door getrainde scenaristen voor feedback. Ik vind scenarioschrijver een fantastisch beroep en ik omring me dolgraag met scenaristen. Uiteindelijk sta ik het liefst van al op de set als regisseur. Dan ben ik helemaal in mijn element. Mijn droom is toch wel om ooit een film te regisseren die ik volledig zelf heb geschreven. Ik heb enorm veel respect voor filmmakers als Paul Thomas Anderson, Martin McDonagh en Alfonso Cuarón, klasbakken die hun eigen films schrijven én regisseren. Maar ik moet nog veel oefenen, op mijn bek gaan en me vooral blijven profileren als regisseur (*glimlacht*).

Je hebt al enkele keren verwezen naar Jean Ryckebosch, de scenarist van *This No Land*, maar wie is hij eigenlijk ? Waarom wou je uitgelezen een verhaal van zijn hand verfilmen ?

Zoals ik zei, Jeannice had me dat scenario uit haar cursus toegestuurd. Twee van Jeans kortfilmsscenario's zijn intussen verfilmd en een derde is momenteel in productie, opnieuw bij Vivi Film. Ik hou van zijn stijl. Hij is een echte aas voor dialogen. Hij heeft ook een goed gevoel voor komische timing. En hij weet perfect hoe kortfilms maximaal aanslaan. Noteer zijn naam ! Je hebt het laatste van hem nog niet gezien.

Wat trok je dan zo speciaal aan in dit verhaal ?

De ambitie, de dialogen, de rock 'n roll, de kleurrijke personages en de intelligente mix van genres. Het leek mij de ideale uitnodiging om als regisseur veel uit te proberen. *This No Land* heeft zijn visuele wortels in de filmgeschiedenis, maar behoudt een eigen stijl en karakter. Ik kon er mijn liefde voor cinema helemaal in botvieren.

Kernthema's ?

Rouw, verlies, eenzaamheid, sociaal isolement, ouderschap versus vrouwenemancipatie en de polemiek rond homoseksuelen die een kind willen adopteren. Vervolgens de drie verhaallijnen die door elkaar lopen en die je moeiteloos kan onderbrengen onder de noemer 'kinderwens'. De drie duo's die voorkomen in de film worden in een of andere vorm daarmee geconfronteerd. Opa Sudoku wil zijn overleden kleinkind terug, de man van het hetero-koppel wil aan kinderen beginnen terwijl zijn lief nog van haar vrijheid wil genieten, en het homokoppel wil een kind adopteren, maar dat blijkt een nogal moeilijke 'bevalling' te zijn (*lacht*). Jean zei me ooit: "Je kan op drie manieren een kind krijgen: of je maakt er eentje, of je adopteert er eentje, of je steelt er eentje" (*schaterlacht*). Dat was dus de kernidee van *This No Land*.

De film is moeilijk in een genre te vatten. Spontaan zou ik het een mengeling noemen van spaghettiwestern, roadmovie en mozaïekdramedy. Hoe zou jij zelf je film omschrijven ?

Niet veel beter dan dat (*knipoogt*). Inderdaad een absurde Vlaamse spaghettiwestern slash roadmovie.

Sommige scenes en situaties zijn ronduit vette verwijzingen naar illustere voorbeelden uit de recente filmgeschiedenis. Was dit de expliciete bedoeling ?

Mijn aanschouwelijke inspiratiebron was Akira Kurosawa's *Yojimbo* uit 1961 (foto), een verbluffend meesterwerk dat Sergio Leone in *Per Un Pugno Di Dollari* in 1964 schaamteloos heeft gekopieerd. Naast de verhaallijn zijn ook een tiental ikonische shots uit Leones western exacte replica's van shots uit *Yojimbo*. Ook Tarantino gaat nog voor elke film die hij maakt shoppen bij *Yojimbo*, vandaar de onafwendbare vergelijking met Tarantino. Maar we hebben ons dus door Kurosawa, Leone en ook wel de Coen-broers laten inspireren zeker wat betreft ons camerawerk, het gebruik van bepaalde cameralenzen en de beeldcompositie.

De beeldvoering van *This No Land* speelt leentjebuurt bij Sergio Leone, maar samen met cameraman Jorge Piquer Rodríguez heb ik er toch m'n eigen ding mee gedaan. Ik wou vermijden dat de film een kopie of parodie zou worden van het spaghettiwestern-genre door al te opzichtig te shots te pasticheren uit pakweg *Il Buono, Il Brutto, Il Cattivo* uit 1966. Dus hebben we vooral het inventief gebruik van cameralenzen en episch camerawerk geïntegreerd in ons eigen absurd universum zonder af te doen aan het 'intiemere' drama in de kern van het verhaal. Ik ben heel trots op het camerawerk en de *look* van de film. Ik vind dat *This No Land* er uitziet als een 'film' en niet als een doordeweekse soapaflevering. Dat zie je niet vaak in kortfilms, zeker niet als ze, zoals *This No Land*, digitaal zijn gedraaid.

.Er steekt een behoorlijke dosis humor in de film. Vind je dit belangrijk ? Vroeg het verhaal hier om ?

Ja, ik vind dat heel belangrijk. Dat is ook wat me aantrok aan Jean zijn scenario. Hij schrijft nu eenmaal grappige dialogen. En ik hou van ironie. Ik denk dat je drama moet brengen met humor en omgekeerd want anders gaat het snel vervelen of wordt het voorspelbaar. Het was vooral een uitdaging om de situationele humor niet te laten verzinken in suffe, karikaturale slapstick die je zo vaak in close up op de Vlaamse televisie ziet.

De film baadt in een vat vol surrealisme. De Belgische ziekte ?

Alles wordt verklaard op het einde van de film, dus dat ga ik hier niet weggeven. Het blijft de bedoeling dat je bij *This No Land* afvraagt in wat voor wereld je beland bent. Oplettende kijkers - die je vooral tussen het festivalpubliek vindt - pikken dat op en genieten daarvan. Maar er zijn natuurlijk mensen die het surrealisme niet appreciëren of begrijpen en de film halfweg opgeven. Dat is een risico. Het einde van de film verklaart

het nochtans, maar je moet ppk tijdens de eindgeneriek zelf nog wat puzzelen. Niet iedereen vindt dat tof, jammer.

Steekt er een boodschap in de film ?

Centraal in de film staat een opa die het verlies van zijn kleindochter niet kan verwerken. Alles wat we in de film zien, is daar in feite een gevolg van. Concreet: onverwerkt verdriet leidt tot wanhoopsdaden. Voor de rest heb ik gemerkt dat mensen er hun eigen boodschap uithalen. Dat vind ik wel heel fijn.

Het script rammelt her en der en de personages missen wat diepgang en background. Zijn dit terechte kritische bedenkingen of ben ik een vervelende muggenzifter ?

Nee, want dat zijn terechte opmerkingen. Als je het oorspronkelijke scenario naast de afgewerkte film legt, merk je een frappant verschil. Beide staan ver van elkaar. Ons scenario was veel meer gestoeld op een flashback-structuur, waarbij we het eerste duo personages introduceren en volgen. Daarna cutten we plots naar '10 minuten eerder' om het volgende duo personages te introduceren en we herhalen dit principe nog eens voor een derde keer. Binnen die flashbacks lassen we dan subtiele, soms minder subtiele overlappings in tussen de verschillende verhaallijnen. Denk aan de fameuze winkel-sekwens uit Tarantino's *Jackie Brown*. Daardoor wordt de spanning bewust en sterk opgebouwd richting de climax waar de drie duo's met elkaar worden geconfronteerd in een tankstation. Ik beken: dat had dus effectief een behoorlijk Tarantino-gehalte. Jammer genoeg en tot mijn grote ontzetting, bleek dit niet te werken in de montage. De film was véél te lang, slabakte te veel en tegen dat we het derde duo hadden geïntroduceerd in hun eigen verhaallijn, waren we het eerste duo al vergeten. Als dan de climax in het tankstation aanbrak, was er helemaal geen band meer met de hoofdpersonages en werkte bijgevolg ook de 'twist' aan het einde niet. Deze onverwachte vaststelling bezorgde me een zwarte dag. Of eerder zwarte weken (*grijnst*). Het zag er op dat moment naar uit dat ik gewoonweg geen film meer had. Gelukkig had ik topmonteur en goede vriend Mathieu Depuydt aan mijn zijde. We hebben samen maandenlang intensief gezocht naar een alternatieve vertelstructuur waarin we toch snedig heen en weer konden cutten tussen alle verhaallijnen zonder de hoofdpersonages en het centrale drama uit het oog te verliezen. We lieten de flashbackstructuur vallen, plaatsten de drie verhaallijnen simultaan in het hier en nu en we cutten carrousel-gewijs in het rond.

Vreemd genoeg ontdekten we zo dat de film in feite meer draaide rond Opa Sudoku dan rond het kleine meisje Laura met wie hij onderweg is naar Disneyland. Dat was de grootste ontzuivering want de eindscène bleek meteen niet meer bruikbaar. Net onze moeilijkste draaidag (*lacht binnensmonds*). Gelukkig - en opnieuw alle lof voor Vivi Film - werd beslist dat ik een nieuw einde mocht schrijven en draaien met extra budget en een kleine crew. De nodige acteurs en crew werden opnieuw opgetrommeld, dezelfde locaties vastgelegd en opgetooid voor de film en ik mocht nog twee dagen regisseren. Dat einde zit nu in de film en ik ben er heel fier op. Voor Jean was het eerst wel een shock toen hij vaststelde hoe ver onze film uiteindelijk verschilde van zijn oorspronkelijke scenario. Hij was wel elke dag aanwezig op de set en kon errgelukkig snel vrede mee nemen. De film is afgewerkt met zijn zegen en daar doet me enorm plezier. De kritiek op het scenario is dus zeker terecht, maar mag niet op Jeans schouders worden gelegd. Ik neem als regisseur alle verantwoordelijkheid voor het ‘rammelende’ scenario op mij.

Waarom doorklieven slechts drie – functionele – auto’s de adembenemende natuur ?

Dat heeft opnieuw met de ‘reveal’ op het einde te maken. Daarvoor moet je de film zien.

Het landschap speelt een heel belangrijke rol. Waar in Spanje heb je gefilmd ?

De Tabernas-woestijn, Almería. Behalve de eindscene. Zoals in elke western is het landschap in *This No Land* eigenlijk ook een personage. Oorspronkelijk zou DOP Robrecht Heyvaert de film draaien. Hij had bij Vivi Film al aangedrongen om in Almería te gaan filmen want hij was er geweest en had natuurlijk de plekken bezocht waar Sergio Leone zijn westerns heeft gedraaid. Hij toonde ons zijn foto's van een aantal sets uit Leones films die daar in de woestijn nog volledig intact staan. Adembenemend. Maar toen werd plots de draaiperiode voor *Patser* van Adil El Arbi en Bilall Fallah, met een maand vooruitgeschoven en die overlapte met onze draaiperiode in mei-juni 2017. Met spijt in ons hart hebben Robrecht en ik de prille samenwerking moeten stopzetten. Gelukkig kwam dan Jorge Piquer Rodríguez op de proppen. Voor de start van de opnames in Spanje zijn we samen twee weken bij zijn ouders gaan logeren om dag in dag uit de streek te verkennen, locaties te spotten, mensen aan te spreken en productiedeals te sluiten. Op tien dagen tijd hebben we ter plekke de hele productie op punt gezet, met grote hulp van plaatselijke bewoners en getrainde filmprofessionals, terwijl het productieteam aan het thuisfront de financiële en logistieke kant in goede banen leidde. Dat was enorm stresserend, maar tegelijk ontzettend plezierig en spannend.

Jorge en ik bezochten Fort Bravo, een soort western-pretpark waar een hele commune nog volhoudt dat Sergio Leone nooit "Cut !" heeft geroepen aan het einde van de opnames van *C'era Una Volta Il West (lacht)*. Je waant je daar echt in een soort armtierige versie van *West World*. Hilarisch en fascinerend tegelijk. Daar konden we uiteindelijk enkele paarden huren. Eind mei 2017 kwam dan de hele ploeg overgevlogen naar Almería om de buitenopnames van de film op vier dagen tijd in te bekijken. Werkelijk een fantastische tijd.

Toen we het tankstation in Almería terug achter ons lieten, stond de crew van de Britse Netflix-televisieserie *Black Mirror* al klaar om op dezelfde plek de laatste aflevering van het vierde seizoen op te nemen..

Het knappe camerawerk van Jorge Piquer Rodriguez is opvallend. Je hebt al enkele keren zijn naam laten vallen, maar waarom heb je hem uitgekozen als je DOP ?

Zoals ik al zei is Jorge ingevallen omdat onze oorspronkelijke cameraman Robrecht Heyvaert niet langer meer beschikbaar was. Hij had me *Contre Champ*, de vorige kortfilm waarvan hij de DOP was, bezorgd. Na het zien van deze film was ik meteen overtuigd van zijn talent. Ook zijn kennis van en liefde voor zijn geboortestreek waren zeker troeven die ik met beide handen moest grijpen. Ik heb mijn film samen met hem *gestoryboard* en toen bleek al dat hij heel goed begreep waar ik met de cameravoering naartoe wou. Bovendien is hij ook professioneel *colorgrader* en omdat het kleurenpallet van deze film uniek moest zijn, kon hij dit al integreren in zijn belichting op de set. Jorge heeft de film visueel echt naar een hoog nivo getild.

Ook opvallend: de meeslepnde muziek van Kostas Panagiotou.

Jazeker. Het is fijn dat je de muziek hebt opmerkt, want in feite is er maar heel weinig soundtrack in deze film te horen. Maar Kostas is een rastalent en een muzikale duizendpoot. Hij heeft maar vijf seconden nodig om je met een simpele melodie aan het scherm gekluisterd te houden. Grappige anekdote: helemaal in het begin, toen ik nog jong en naïef was, heb ik getracht om Ennio Morricone te kunnen klissen voor de *soundtrack*. Ik dacht, we kunnen maar proberen. Uiteindelijk ben ik tot bij zijn zoon en manager Giovanni geraakt. Die liet me in een heel vriendelijke e-mail weten dat de *Maestro* voor de komende twee jaren druk bezig was. Ongelukkige timing. Maar wel met dank voor de interesse. (*lacht uitbundig*).

Kostas Panagiotou heeft ook al de muziek geschreven voor je kortfilm *Waar De Pelikaan Landt* uit 2015. Hoe heb je hem leren kennen en wie is hij eigenlijk ?

Waar De Pelikaan Landt was inderdaad mijn vorige kortfilm. Die heb ik vrijwel zonder budget moeten draaien. Iedereen die aan de film meewerkte, heeft dat kosteloos gedaan. Een mooi project en opnieuw een belangrijke, leerrijke speeltuin voor alle betrokkenen. Zo was het ook de eerste keer dat Kostas muziek schreef voor een film. Ik ken hem al een hele poos van buiten de filmwereld. Kostas is het muzikale genie achter *Pantheïst*, een internationale *funeral-doom-metal* band uit Antwerpen (foto). Ik ben nu eenmaal een grote fan van dat genre.

Pantheïst maakte een eerste demo in 2001. In januari 2012 speelde de band een liveshow met de Finse groep *Skepticism* in de St. Giles in the Fields Church in Londen. Ik heb die gig daar meegemaakt. Een fenomenale ervaring. En tot mijn grote verbazing was het Kostas die me enkele weken nadien een berichtje stuurde op Facebook. Of ik voor 'Pantheïst' geen videoclip wou draaien ? Een geschenk uit de donkerste uithoek van de hemel (*lacht*). Sindsdien zijn we goede vrienden. Ik ben heel hovaardig over zijn muzikale bijdrage aan mijn kortfilms. Hij was zelfs op de première van *This No Land* tijdens het Filmfestival van Oostende. Hij was helemaal vanuit Slough, zijn woonplaats in het VK, naar Oostende gereisd. Topkerel.

En wie maakte die pittige filmposter ?

Ik heb die met potlood geschetst tijdens de brainstormsessie voor de nieuwe titel en Jean heeft er toen zijn *fotoshop-skills* op losgelaten. De inspiratie voor de poster van *This No Land* komt van Francis Ford Coppola's

affiche voor *Apocalypse Now* en niét - ik herhaal: NIET (*luidkeels*) - van de *De Kolonisten Van Catan*-speldoos. Ik háát dat spel (*bulderlach*).

Hoe is de casting verlopen ?

Alle acteurs die ik heb aangesproken, waren vol lof over het scenario. Dan gaat de casting vlot, ondanks het feit dat ik voor de meesten een nobele onbekende was. De belofte om in Spanje te gaan filmen, is natuurlijk ook een goeie kaart om te trekken.

Heb je alle acteurs kunnen strikken die je aanvankelijk in gedachten had ?

Op één na wel. Ik heb met Peter Van den Begin even gebeld omdat ik hem in een bepaalde rol zeker zag, maar dat is uiteindelijk niet kunnen doorgaan wegens zijn te drukke agenda. Maar ik ben héél blij met alle acteurs. Ik had nooit durven dromen zo'n reeks getalenteerden voor de lens te kunnen krijgen. Dat heb ik volgens mij alweer volledig te danken aan Jeans scenario.

**In de rol van de grootvader herken ik Patrick Pevenage, een voormalig monument van het Gentse amateurtheater. Ik ken hem nog van zijn rol in Didier Volckaerts enige langspeelfilm *Quixotes Eiland*.
Waarom hij en was hij je eerste keuze ?**

Meer zelfs: Patrick was de eerste acteur die ik voor *This No Land* bij Vivi Film voorstelde. Ze kenden hem nog van *Quichote's Eiland*. Ik had hem toen ook al voor die film gecast, maar daar was zijn rol nogal beperkt. Deze keer wou ik hem voor de hoofdrol van Opa Sudoku. Ik had hem al een paar keer op de planken bezig

gezien en telkens bleef zijn overtuigende, integere spel en melancholische blik bij me hangen. De perfecte keuze om een oude, eenzame en door verdriet verteerde man te spelen die een kind kidnappt zónder dat hij meteen wordt aangezien als een pedofiel of psychopaat. Hij straalt bovendien een geruststellende uitnodiging tot empathie uit. Dat was bijzonder belangrijk voor mezelf en uiteraard ook voor de film. En door zijn imposante snor is hij gewoon geboren om ooit een cowboy te spelen (*lacht*). Hij was enorm zenuwachtig om samen met mensen als Peter Van den Eede, Titus De Voogdt en Robrecht Vanden Thoren te werken, maar ik geloofde in hem en hij gaf *take na take* het beste van zichzelf. Een ongelooflijke, dankbare acteur en heel fijne, warme mens.

Tom Ternest ken ik goed uit het West-Vlaamse theaterwezen en ik wou al lang eens met hem werken. Jammer genoeg is zijn rol drastisch gereduceerd in de montage. Sorry, Tom, maar dat is nu eenmaal het risico van de job natuurlijk. Ik wil nog steeds met hem werken. Dat zit er nog wel aan te komen want hij is een fantastische protagonist. De andere acteurs kende ik niet persoonlijk. Het was ontzettend leerrijk om met zo'n gevarieerde bende acteurs - professionals, amateurs, debutanten, jong, oud – een film te kunnen en mogen maken (*monkelt*).

Gaan acteurs van dit kaliber niet aan de haal met het leeuwendeel van je budget ?

Dat valt behoorlijk mee. Ik stond erop dat iedereen die aan de film meewerkte zou betaald worden. Ik heb in het verleden genoeg *no-budget* kortfilms gedraaid. Nu moest iedereen zeker worden vergoed. Dat viel goed, al heeft iedereen onder de prijs gewerkt. Ook de producers én de regisseur (*glimlacht*). Een kortfilm maak je niet voor het geld. Er valt in feite niets te rapen behalve dan gedeelde liefde voor cinema, een nieuwe ervaring en hopelijk een goed eindresultaat. Dat is wat de hele ploeg motiveerde en met elkaar verbond. De sfeer op de set was heel goed. Ik herinner me nog levendig de laatste draaidag in Spanje. De dag ervoor hadden we alle shots gedraaid met Robrecht Vanden Thoren in de auto. De volgende ochtend zouden we - op hetzelfde tijdstip, vanwege de stand van de zon - alle tegenshots met Anne-Laure Vandeputte draaien. Maar het noodlot sloeg toe: de camera weigerde dienst na de eerste take. Een software-fout in de camera. Meteen een vervangcamera besteld, maar die moest uit Madrid komen. Zou pas 's avonds ter plekke aankomen. Ik zat met de handen in het haar. We moesten nog een hele dag draaien en het vertrek lag vast. Veerle en Perry hebben toen een ware heldendaad verricht en op een uur tijd geregeld dat een deel van de cast en crew nog een dag extra kon blijven.

Dat betekende weliswaar een dag voorbereiding minder voor de driedaagse *shoot* in Vlaanderen die erop volgde, maar terugkeren zonder die shots was ondenkbaar. Ik herinner me vooral het moment waarop Patrick, Lisa, Anne-Laure en Robrecht, de vier acteurs die nog nodig waren op de extra draaidag, mij met een gemoedelijke blik duidelijk maakten dat ze zouden blijven tot alles 'erop stond', *no matter what*. Dat zijn de kleine momentjes die je voor altijd bijblijven.

Het was duidelijk een positieve ervaring om met hen te kunnen werken ?

Een enorm positieve ervaring. Geen twee acteurs zijn gelijk. Ze hebben allemaal hun eigen werkwijze, eigen manier van concentreren, eigen gevoel voor humor. Sommigen moet je wat meer in de watten leggen dan

anderen, maar de hele acteursbende was super-professioneel, ook Lisa, die pas 8 jaar was toen de film werd gedraaid. Een ongelooflijk getalenteerd kind.

Hadden zij inspraak in de uitbouw van hun personage ?

Zeker. Een film maak je niet alleen. Iedereen brengt ideeën aan en wil ook de best mogelijke film maken. Zeker de acteurs want zij moeten zich – figuurlijk en soms ook wel letterlijk - blootgeven voor de camera. Dus ik wil altijd vooraf checken wat ze van het scenario en van hun rol vinden, hoe ze hun personage zien, of er dialogen zijn waar ze niet wild van zijn, of ze iets willen toevoegen of schrappen. Het belangrijkste werk gebeurt eigenlijk vooraf, tijdens de kennismaking en de repetities, als daar tijd en geld voor is uiteraard. Op de set is er weinig tijd om nog te improviseren of zaken aan te passen. Daarom nodig ik de acteurs vooraf altijd uit om hun feedback te geven en om zaken uit te proberen tijdens repetities. Ik zie hen graag bezig. Daarom regisseer ik af en toe ook theater. In die hoedanigheid kan echt heel dicht bij de acteurs komen.

Dat jonge talent Lisa Lelieur, hoe en waar heb je haar gevonden ?

We hebben casting-sessies gehouden met Ann Willems van Anntourage. Ik denk dat we zo'n twintig meisjes hebben getest tussen 6 en 11 jaar. Al gauw bleek dat Lisa, die toen 8 was, er bovenuit stak. Intelligent, gevoel voor humor, open blik. Toen we er Patrick Pevnage bijhaalden voor de laatste casting-sessie, klikte het ook

meteen tussen hen. Ze zijn tijdens de repetities en de opnames heel nauw naar elkaar toe gegroeid. Dat was mooi om zien en het heeft Lisa zeker geholpen met focus en energie.

Filmen met kinderen is geen sinecure is, toch ?

Het ging vlekkeloos. Haar ouders waren steeds aanwezig en dat zijn enthousiaste supporters van alles wat Lisa en haar jongere zus doen, van turnen tot acteren tot korte animatiefilmpjes maken met vaders smartphone. Een warm gezin waarin veel energie heen en weer knalt. Dat maakte dat de opnames voor Lisa één grote *rollercoaster* waren waar ze veel positieve energie uit puurde. En opnieuw, Patrick Pevenage was er steeds bij en die twee vormden een hecht duo. Als je met kinderen werkt, moet je hen vooral niet als kinderen behandelen. Je moet ze benaderen zoals je elke acteur benadert, met respect, open en eerlijk. Dan wordt het veel makkelijker en leuker om ze op de set uit te dagen en te pushen. Kinderen zijn enorm flexibel. Je moet er gewoon iets meer tijd in investeren dan in volwassen acteurs. Maar dat loont.

Je bent duidelijk een sterk acteursregisseur. Wat is je geheim ?

Regisseren is vooral goed kijken en goed luisteren. Geloof ik wat ik zie ? En dan in dialoog gaan. Ik ben niet iemand die zegt hoe iets moet gespeeld worden. Ik laat het uit de acteurs zelf komen. Zo laat ik me door hen verrassen en kan ik steeds met een frisse blik naar de scene kijken. Het moeilijkste is een goed evenwicht te vinden tussen de acteur vrij spel geven en hem of haar dan te 'vangen' met de lens. Het grote voordeel van beroepsacteurs is dat ze me vragen op welke lens er voor dit of dat shot wordt gedraaid. Een closer shot speelt anders dan een ruimer shot. Patrick bijvoorbeeld was daar veel minder mee bezig. In het begin speelde hij alsof hij voor een volle zaal op de planken stond dus daar moest ik hem wat indijken. "Een beetje kleiner, Patrick", heb ik aanvankelijk verschillende keren moeten herhalen. Hij was er gelukkig wel snel mee weg (*lacht*).

Als je je film terugziet, wat zou je nu anders doen of ben je 100% tevreden met het eindresultaat ?

100% tevreden zijn, bestaat niet. Wat ik anders zou doen ? Ik denk, het verhaal simpeler houden. Minder personages, focussen op één kernidee, rechtlijnig vertellen en meer ruimte laten voor improvisatie, spontaneïteit en poëzie. Ingang zoeken voor meer persoonlijke toetsen. Ik ben trots op *This No Land*, maar ik weet dat het een betere film had kunnen zijn als ik meer ervaring had gehad. Anderzijds zal dan weer dankzij deze ervaring mijn volgende film beter zijn.

En wat met de kortfilm. Is er nog toekomst voor ?

Het is een verdomd moeilijk medium. Af en toe pik ik een kortfilmprogramma mee op een filmfestival en ik vind het toch straf hoe zelden het voorvalt dat ik een kortfilm écht goed vind, of die nu Belgisch of internationaal is, fictie of animatie. Vaak zijn het aspecten die heel goed zitten zoals de acteurs, of het concept, of de cinematografie, maar héél zelden valt alles toch mooi samen tot een gedenkwaardige kortfilm. Ik heb dat zelfs met Oscar-genomineerde kortfilms. Ik begrijp soms niet goed wat de criteria zijn voor selectie bij jury's.

Wat zou jij graag veranderd zien in het huidige beleid of en de behandeling van kortfilms ?

Je moet tegenwoordig al de Gouden Palm winnen op Cannes om je kortfilm eens op televisie vertoond te krijgen. Dat is jammer. Wie kortfilms wil zien, moet naar kortfilmfestivals gaan. Dat is op zich stevast een fantastische beleving, maar wel een nogal beperkt aanbod voor de makers van de weet-ik-veel-hoeveel kortfilms die hier elk jaar, met of zonder budget, worden gedraaid. Het is in feite een ondankbaar medium, tenzij je met je film potten breekt en prijzen wint. Dan moet je hopelijk maar één keer een kortfilm maken (*lacht*).

Hoe belangrijk zijn bijvoorbeeld het Leuven Internationaal Kortfilmfestival en het Brussels Short Film Festival?

Uitermate belangrijk. Die evenementen zijn zowat de enige momenten waarop je kortfilms kunt zien of waar je je eigen kortfilm aan een publiek kunt voorstellen. Als je tenminste wordt geselecteerd. Het is een harde wereld. Gelukkig werd *This No Land* gekozen voor Leuven Kort. Ik schat dat zo'n 500 mensen de film daar hebben gezien. Dat voelt goed. Het is tenslotte daarvoor dat de film wordt gemaakt. Zonder publiek bestaat de film niet.

Je was met *This No Land* genomineerd voor beste film op het Leuven Internationaal Kortfilmfestival.

Een hele eer. Ik had het eerlijk gezegd niet verwacht. Zoals ik zei, je kunt de jury's en hun criteria voor selectie nooit juist inschatten. Dat *This No Land* genomineerd werd voor Beste Film was een grote verrassing. We hebben uiteindelijk niet gewonnen, maar de film kreeg een publiek dat heel positief reageerde op de film. Ik heb me bij iedere vertoning tussen het publiek gemengd, om tijdens de projectie ten volle het groepsgebeuren mee te beleven en om er vooral uit te leren. Ik ben Leuven Kort daar heel dankbaar voor.

Heeft deze nominatie je een duw in de rug gegeven ?

Dit interview bijvoorbeeld (*lacht*). Voorlopig is het bij die ene nominatie gebleven. Maar de goesting om aan een volgende film te beginnen, is alleen maar gegroeid en ik weet nu al met zekerheid dat die beter zal zijn dan *This No Land*. Dat heb ik mezelf beloofd. "You're only as good as your next one".

Momenteel een nieuw project op stapel staan ?

Jazeker. Het afgelopen jaar heb ik me redelijk intensief beziggehouden met het bestuderen van al dan niet verfilmde scenario's. En met de ervaring van *This No Land* op zak, voel ik me klaar om de volgende kortfilm toch zelf te schrijven. Eigenlijk is hij al geschreven, maar ik moet er nog eens over gaan om de laatste plooien glad te strijken. Of zijn het net die plooitjes die de film zijn karakter geven ? Ik weet het niet. Eens polsen wat Vivi Film ervan denkt (*gnuijft*). Het moet alleszins een meer persoonlijke kortfilm worden. Daarnaast ben ik samen met steun van iemand, een langspeelfilmscenario aan het schrijven. We bevinden ons nog in de voorbereidingsfase en daarom kan ik er momenteel nog niet te veel over kwijt. En dan zijn er nog vijf losse ideeën voor films en series die dagelijks om tijd smeken, maar tijd vind ik momenteel niet. Ik ben net naar

Brussel verhuisd met mijn lief, en ja, soms moet je het privéleven een beetje voorrang geven op het professionele traject (*lacht*). Maar 2019 wordt zeker het jaar van mijn volgende kortfilm.

Mocht je beschikken over een droombudget wat zou je dan realiseren ?

Een trouwe verfilming van James Gurney's *Dinotopia* uit 1992. Als kind kreeg ik het boek van mijn meter kado en ik blader er nog elke week in. De illustraties van de auteur zijn prachtig en het verhaal prikkelt de fantasie. Er zijn al enkele bewerkingen voor televisie verschenen, maar die zijn allemaal onvoorwaardelijk verwerpelijk.

Met wie zou je in de toekomst nog graag eens samenwerken ?

Maakt niet uit, zolang het maar mensen zijn die in mij en mijn film geloven. Ik heb wel lievelingsregisseurs. Als kind ben ik opgegroeid met de films van Steven Spielberg. *E.T. The Extra-Terrestrial* uit 1982 is dé film die mijn jeugd heeft bepaald. Later ontdekte ik Scorsese, Kubrick, Coppola en Friedkin. Nog later Tarantino en dankzij hem eigenlijk nog een reeks Italiaanse en Aziatische filmmakers. Natuurlijk blij ik eeuwig trouw aan Spielberg. Het is ook reikhalzend uitkijken naar de volgende film van Paul Thomas Anderson. Voor mij is hij de beste filmmaker van het moment.

Wat denk je over het recente succes van Belgische films zoals onder meer *Girl*, *Ce Magnifique Gâteau*, *Another Day Of Life* en *Nos Batailles* ?

Ik vind dat fantastisch. Er loopt ontzettend veel talent rond in ons land. We moeten niet langer onderdoen voor de Europese koplopers zoals het VK of de Scandinavische landen. Dat zie je aan de schare Vlaamse regisseurs die naar het buitenland mogen om daar films en reeksen te gaan draaien. Dat is zeker en vast ook mijn betrachting. *Let's see ... (lacht uitbundig)*.

